

ANDRÉ ANDRÁS

Nyolcadik álom

Vörös Istvánnak

Nyár-éji kert, kopott, zilált árnyak édene.
Porzöld, gombos köpenyben egy puffedt kiskamasz tér elénk
oldalirányban, miközben ösztönösen felé fordulunk.
Örök-ősi tragédiák háromszöge ez; egy pillanatra megállunk.
„Ott van a szörny”, mondja, s már kíváncsi borzalommal igyekszünk tovább –
a szomszéd kertben megpillantjuk az alacsony, kissé megdőlt sovány hóembert;
csupán ajka, orra, szemei hiányoznak,
arcában a halálfej-alakú feneketlen fekete gödörrel, a szörnyű némasággal üzenő
úr-szakadékkal nem ránk néz, még azt az irgalmat sem adja meg.

Mindent tud, mindenre képes,
megajándékoz az *egész lényt* hirtelen átmaró irtózat gyönyörével –
az álom *utolsó*, az ébrenlét *első* pillanatában?

Már egyedül vagyok. Mindig is *tudtam*; *nincs* irgalom.
Ezért reménykedem – miben is.

Úgy égette át

Gyorgyev Kitti doktornőnek

Tisztába tették, megigazították ágyneműjét –
ahogy utoljára oldalára fordították madársúlyú,
mégis nehéz testét; alányúlva megemelték.
Mint akit az örök-éhes, évszakok mögötti, légkondicionált
galaktikák várnak, tekintete úgy égette át
mindent-látó vakon a köztes anyagot.

A tehetetlenség, s az ép tudat győztes undora,
megvetése az arcán, s a gáttalan szabadság,
a dacos düh mámorával jelölt végső felszabadulás.

Egy utolsó, besült, áldó szitok a pengeéles szájrerem
horgonyos sarkában...
S már átlósan emelkedett, eldőlvé szállt a
levegőre feszített testlélek, megtisztulva a remény koloncától is,
melyet mondanak egy emberélet
maréknyi örömének.